

เสียงร้องประหลาด

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ

๑๐ เม.ย. ๓๔

H5006

มีคนถามอาตมาถึงเรื่อง เสียงประหลาดที่ท่านเจ้าเมืองปราจีนบุรี (นายประมวล รุจนเสรี) ได้ยินเมื่อคืนวันที่ ๙ เม.ย. ๓๔ นั้นว่าเป็นเสียงอะไรแน่

จะเล่าให้ฟังสั้น ๆ ว่า แถวย่านบ้านนี้เป็นบ้านโดนสาป ตอนสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเสด็จยกทัพกลับจากเชียงใหม่ ล่องไปสู่กรุงศรีอยุธยา ไปทางเรือ

ตรงนี้เป็นสถานที่เมืองพรหมนคร มีเจ้าเมืองครองนครนี้ พระองค์ทรงแวะเข้ามาถามย่านบ้านนี้ว่า พม่ามีเหลือแถวนี้บ้างไหม

พม่าอยู่หลังวัดนี้โยอะ สร้างวัดอยู่ที่นี้ หลังวัดอัมพวันเขาเรียกว่าวัดชีป่า สร้างหันหน้าโบสถ์ไปทางตะวันตก พม่ายังอยู่ที่นี้อีกกลุ่มหนึ่ง ยังกลับเมืองไม่หมด

คนบ้านนี้เพ็ดทูลว่าไม่มีพม่า ท่านบอกว่า อย่าโกหกเรานะ ถ้าโกหกเราแล้วเอาดีไม่ได้ เลยไม่เสด็จแวะ เสด็จไปวัดสระเกศ เลยไชโยไปหน่อย อยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำเจ้าพระยา สมเด็จพระนเรศวรทรงสระพระเกศาที่นั่น จึงชื่อวัดสระเกศมาจนทุกวันนี้

มีหลวงพ่อดังหนึ่งชื่อ หลวงพ่อโต๊ะ เป็นอุปัชฌาย์ ท่านอายุมากหลายปีแล้วในสมัยนั้น (ปัจจุบันมรณภาพแล้ว) ท่านขุดในฐานโบสถ์เก่า เพื่อจะสร้างโบสถ์ใหม่

ได้พระรูปสมเด็จพระนเรศวรเป็นเนื้อสัมฤทธิ์ ไม่ทราบว่ามีใครสร้างตั้งแต่สมัยใด อาตมายังเคยไปเห็น บอกว่า “หลวงพ่อ ขอให้ผมไม่ได้เหมือนนี้” ท่านบอกว่า “คุณอย่าเอาเลย ผมจะเอาไว้ถวายในหลวง”

โอ้โฮ! เนื้อดีจัง เป็นเนื้อสัมฤทธิ์เป็นพระรูปสมเด็จพระนเรศวร รูปลักษณะคล้ายกับที่ผู้ว่าฯ (นายประมวล รุจนเสรี) สร้างเป็นเหรียญ แต่พระองค์ยื่นถือดาบ ตอนออกสงคราม ไม่ทราบใครสร้างไว้

ในปีรุ่งขึ้น ในหลวงเสด็จวัดสระเกศ หลวงพ่อโต๊ะก็ถวายพระรูปสมเด็จพระนเรศวรแต่ในหลวงไป

เลยเสียงร้องประหลาดที่วัดนี้มีเสมอจะเล่าเรื่องแพทย์หญิงบุญเยี่ยม มานั่งเจริญกรรมฐาน ๗ วัน ที่กุฏิได้ ทางโยมไปทานอาหารกัน เป็นกุฏิหลังเล็ก ๆ มีถนนเดิน ไฟสว่าง

ตี ๔ อาตมาลงโบสถ์ สวดมนต์สอนพระนวกะในระยะเข้าพรรษา ณ โอกาสนั้น แพทย์หญิงบุญเยี่ยมก็ออกเดินจงกรม นั่งกรรมฐาน

วันหนึ่งที่หน้ากุฏิไฟสว่างอย่างนี้ มีภิกษุรูปหนึ่งเดินเข้ามาหา แล้วกล่าวว่า

“โยม ขอเจริญพร” แพทย์หญิงบุญเยี่ยมก็มองไปที่หน้ากุฏิ บอกว่า “พระคุณเจ้าอยู่วัดไหนคะ อยู่วัดนี้หรือเปล่าคะ ทำไมจีวรขาดหมดนี้” พระภิกษุองค์นั้นตอบว่า

“อาตมาชื่อพระเฟื่อง”

“อาตมาอยู่ที่นี้ ได้ถึงแก่ภรรณาภาพไป ๑๕ ปีแล้ว”

“มาทำไมเล่าคะ”

“มาขอส่วนบุญ ช่วยแบ่งบุญให้อาตมาด้วยเถอะ” แล้วเล่าประวัติให้ฟังว่า

“อาตมาก่อนมาบวชนี้เป็นจำตารวจอยู่นครราชสีมาแล้วลาออกมาบวช บ้านอาตมาอยู่ใต้วัดอัมพวันนี่ ขอส่วนบุญได้ไหม?”

ขอเจริญพร เพื่อทราบเสียตอนนี้ว่าผู้ที่มีบุญวาสนา มักจะมีผู้มาขอส่วนบุญอย่างนี้ บางทีจะได้ยินเสียงร้องครวญครางขอบุญกุศลให้ช่วยเหลือเขาหน่อย มันไม่ได้ยินทุกคนหรอก

แล้วแพทย์หญิงบุญเยี่ยม ก็บอกว่า “พระคุณเจ้าดิฉันจะแผ่เมตตาถวายกุศลให้” นี่แหละคนมีบุญวาสนา บ้างจะมีผู้มาขอส่วนบุญ พระก็เป็นเปรตได้นะ

อาตมาออกจากโบสถ์ยังไม่สว่างดีแลย ประมาณตีห้าครึ่ง แพทย์หญิงบุญเยี่ยมมาคอยที่หน้ากุฏิแล้วบอกว่า

“หลวงพ่อดิฉันจะถามอะไรสักหน่อย”

“ถามอะไรล่ะ มาทำไม ยังมีตอยู่ ยังไม่สว่าง ไม่ได้นั่งกรรมฐานหรือ”

“เมื่อสักครู่ ตอนตี ๔ ดิฉันออกมาที่นั่งหน้ากุฏิกรรมฐาน มีพระองค์หนึ่งมาขอส่วนบุญ และพระองค์นั้นบอกว่าชื่อเฟื่อง มีไหมคะ”

อาตมาก็บอกว่า “มี ตายไปตั้งสิบกว่าปีแล้ว”

แพทย์หญิงบุญเยี่ยมบอก “โอโฮ! ขนหัวลุกเลย” พระเฟื่องเป็นเปรตอยู่ที่วัดนี้ เตียวนี้ยังอยู่นะ ทำไมถึงเป็นเปรต ตอนบวชเป็นพระภิกษุอยู่วัดนี้ ไม่เคยทำกรรมฐาน สอนให้ก็ไม่เอา หัวคือหัวรั้น เวลาเย็นเข้าบ้านทุกวัน บ้านอยู่ใต้วัดนี้ บอกได้ไม่กลัวหรอก

มีพระองค์หนึ่งชื่อหลวงตาอ่อน ชอบปลุกต้นไม้หน้าปลูกไว้เยอะ ปลูกไว้ถวายพระไม่ได้เอาไปไหน ทำสวนหน้าปลูกไว้เยอะแยะ มีน้อยหน้าสุกแล้วก็ถวายพระกันเท่านั้นเอง เป็นของสงฆ์

หลวงตาเฟื่องก็แน่เลย ลักของเขาไปเข้าบ้านทุกวันเอาโน่นไป เอานี้ไป ทำไมจะไม่เป็นเปรตเล่า เดี่ยวนี้ยังอยู่ในวัดนี้

ถ้าแพทย์หญิงบุญเยี่ยมเคยรู้จักพระเฟื่อง เคยมาที่นี่ อาตมาจะไม่เชื่อเรื่องนี้ นี่เขาไม่รู้จักเลยนะ บอกเป็นตุเป็นตะหมด

เลยบอกแพทย์หญิงบุญเยี่ยมไปว่า “โยม แม่ส่วนกุศล ทำกรรมฐานเข้า” ทำกรรมฐานนี้ช่วยเหลือเปรตได้ดีมาก ก็แม่ส่วนกุศล ให้สมประสงค์ไปซื้อผ้ามาถวายสังฆทานให้ พอวันที่เจ็ดจะกลับ เวลาเดียวกัน หลวงตาเฟื่องห่มผ้าสวยมาแล้ว

“โยม ขอนุโมทนา ขอบพระคุณมาก บัดนี้ได้รับส่วนกุศลแล้ว” ก็เรียบร้อยไป และ “สัพพี” ให้ด้วย นี่กว่าพระเปรตจะยถาสัพพีไม่ได้ แพทย์หญิงบุญเยี่ยมก็สาธุ เสร็จแล้วก็รีบมาหาอาตมา

บอกว่า “หลวงพ่อ หลวงตาเฟื่องมาอีกแล้ว” นี่กว่าจะมาขอส่วนบุญอีก แต่เปล่าไม่ได้มาขอ มา “ยถา” ให้ และ จีวรที่เคยขาด เป็นจีวรใหม่หมด นี่เห็นไหม

เสียงร้องครวญคราง นี่มีมานานแล้ว มีโยมที่เป็นศาสตราจารย์คนหนึ่งอยู่ มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ มานอนพักกุฏิได้ กุฏิสอนพระอภิธรรมหลังริมณะ พัก ๒ คน เพื่อนอาจารย์ด้วยกัน แต่ก็เป็นเวลา ๔-๕ ปีมาแล้ว

กุฏินั้นแปลก บางทีโยมจะไปเขาก็เปิดไฟรับ ปิดไฟได้ เปิดไฟได้ อาตมาก็ให้ไปดู ว่าคัตเอาที่อาจจะมิจึงจกเข้าไปต่อแล้วไฟช็อตไปติดได้ ให้ไปเปิดดูให้หมด ปรากฏว่าไม่เป็นอะไรเลย ก็เปลี่ยนคัตเอาที่ใหม่ ทำใหม่ ก็ยังเปิดไฟได้ ดังที่กล่าวนี้

ศาสตราจารย์นั้นก็นอนหลับ สวดมนต์ ไหว้พระ แม่เมตตาเจริญกรรมฐาน พอสมควรแก่เวลาก็นอนหลับ มีเสียงคราง เหมือนอย่าง เสียงประหลาด ที่ผู้ว่าราชการจังหวัดได้ ยิน ที่เล่าให้อาตมาฟังเป็นเสียงอันเดียวกัน มาร้องครวญครางอยู่ข้างหู

ศาสตราจารย์ก็ลุกปลุกเพื่อนอาจารย์ที่มาด้วยกันให้ลุกฟัง อาจารย์นั้นก็ตื่นขึ้นมา จิวเจียวอาจจะไม่ได้ยิน เอ๊ะได้ยินคนเดียว

ลืมหืมถามท่านผู้ว่าฯ ไปว่า ที่ท่านนอนมีใครได้ยินด้วยไหม ถ้ามานศึกษาเกษม (นายเกษม หน่วยคอน) ก็บอกว่าไม่ได้ยินเลย เมื่อคืนนี้ท่านศึกษามาอนบนศาลา บอกว่าผมมานอนกับพระดีกว่า เพราะเจ้าเมืองกลับแล้ว

ที่เจ้าเมืองเล่าให้อาตมาฟัง ได้ยินเสียงครวญครางคล้าย ๆ ว่า เกิดทุกข์อย่างแรง มาขอความช่วยเหลือจะนั้น

ศาสตราจารย์ก็แผ่เมตตาให้ เสียงร้องโหยหวนคล้าย ๆ คนมีทุกข์อย่างแรงมาขอความช่วยเหลือนั้น แต่ยังมีจิตวิญญาณที่ติดค้างจากที่ประหารชีวิตอยู่อีกมากมาย โทษทัณฑ์ที่มาเขา ๗ ชั่วโมง และยังมีเวรกรรมดูร้าย โดนทำโทษ เช่น อสุรกาย เป็นต้น

อสุรกายยังมีในวัดนี้อีกมากมาย โดยอยากล้วยก็แล้วกัน ไม่ใช่ผีตาโม่ ไม่ต้องไปกลัว ออกมาเป็นคนอย่างนี้ ไม่น่ากลัวหรอก เหมือนนายวิโรจน์ที่ออกมารายงานตัวที่หอประชุมออกมาสวย ๆ ไม่ใช่ตาโม่ ถ้าผีตาโม่ นั่น ผีโทรทัศน์ ผีลิเกเอาหน้ากากสวม

บางทีใครมานั่งกรรมฐานขี้เกียจลุก เตี้ยมาปลุกให้ได้ ที่นี้มีคนปลุก ไม่ต้องกลัวหรอก แต่ที่เราไม่สามารถจะทายได้ ว่าเสียงอัศจรรย์ดลบันดาลนี้เป็นเสียงใคร คงเป็นเสียงที่ขอความช่วยเหลือ

อาตมาก็เล่าเรื่องพระนเรศวร ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดกลับมาว่าตรงกับเหตุผล ท่านจึงขอรูปไปจุดบอกเล่าตรงโน้น บอกว่าขอให้พ้นคำสาปเถอะ

อันนี้ขอเจริญพรว่า ผู้ใดมีบุญวาสนาสสูง มักจะได้ยินเสียงมาร้องขอความช่วยเหลือ ถ้าเราไม่มีบุญกุศลพอ ก็ไม่มีใครมาร้องขอความช่วยเหลือแต่ประการใด ก็เข้าใจในหลักนี้ เช่นเดียวกัน แต่ก็ไม่สามารถจะค้นเดาว่า เสียงนั้นคือของใคร อันนี้จะไม่ขอบอกในที่ประชุมนี้ มีตัวอย่างอยู่หลายราย